

ПРІОРИТЕТНІ НАПРЯМИ БОРОТЬБИ З ОРГАНІЗОВАНОЮ ЗЛОЧИННІСТЮ

УДК 343.9.024:336.7

Буткевич Сергій Анатолійович —
начальник науково-дослідної лабораторії
проблем службової діяльності органів
внутрішніх справ Кримського юри-
дичного інституту Одеського державно-
го університету внутрішніх справ, кан-
дидат юридичних наук

Досвід Російської Федерації щодо протидії легалізації доходів, одержаних злочинним шляхом, і фінансуванню тероризму

У статті розглянуті законодавство та система органів Російської Федерації, які вживають заходів щодо протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, і фінансуванню тероризму, а також відповідальність за порушення законодавства в цій сфері.

Ключові слова: законодавство, легалізація доходів, фінансування тероризму, протидія.

У наслідок переорієнтації частини економіки на забезпечення інтересів кримінальних структур у будь-якій державі втрачаються значні інвестиційні ресурси для розвитку економіки та зазнаються великі труднощі для подальшої розбудови господарського сектору (що набуває особливої актуальності в умовах світової фінансової кризи). Зростання рівня доходів організованих злочинних угруповань, їх проникнення до органів державного управління та влади, корумпованість державних службовців і поява нових видів злочинної діяльності створюють реальну загрозу для всіх секторів національної безпеки держави.

Основною метою діяльності злочинних організацій, як і легальних економічних суб'єктів, є отримання прибутку. Саме тому для досягнення дієвих результатів у боротьбі з організованою злочинністю не-

обхідний підрив економічного підґрунтя її існування, тобто вилучення коштів, здобутих від злочинної діяльності. Звичайно зазначені доходи використовуються в декількох цілях: для покриття витрат, пов'язаних із вчиненням злочинів; для подальшої розбудови діяльності злочинних організацій; розширення злочинного бізнесу, проникнення до нових сфер злочинного бізнесу; для інвестицій до легальної економіки. Безперечно, що частина доходів, яка підлягає інвестуванню до легального сектору економіки, потребує легалізації (відмивання), що й зумовлює актуальність проведеного дослідження.

Окрім питання запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, і фінансуванню тероризму в Україні та зарубіжних країнах розглядалися в наукових працях В. П. Головіної, Л. М. Долі, В. П. Ємельянова, В. А. Журавля, О. Є. Користіна, М. В. Корнієнка, І. Є. Мезенцевої, Л. В. Новікової, П. І. Орлова, Г. О. Пономаренко, С. В. Сімов'яна, Л. М. Чуніхіної та ін. Утім, незважаючи на значний науковий інтерес до цієї тематики, досвід Російської Федерації (далі — РФ) у зазначеній сфері досліджувався фрагментарно або в межах ширшої проблематики, без комплексного підходу.

Метою статті є аналіз нормативно-правового забезпечення системи протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, і фінансуванню тероризму в РФ, на підставі якого сформулювати пропозиції щодо вдосконалення національного законодавства в зазначеній сфері.

РФ — одна з перших країн пострадянського простору, яка розпочала вживати заходи щодо протидії легалізації злочинних доходів. Першим нормативним актом у цій сфері був Федеральний закон РФ “Про державний контроль за відповідністю великих витрат на споживання фактично одержуваних фізичними особами доходам” [1], що встановлював державний контроль за придбанням фізичними особами нерухомого майна, повітряних суден, морських суден і суден внутрішнього плавання, наземних транспортних засобів, акцій, доль участі у статутних капіталах господарських товариств, державних і муніципальних цінних паперів, культурних цінностей, золота у злитках тощо.

Метою прийняття наступного Федерального закону РФ “Про протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, і фінансуванню тероризму” [2] був захист прав і законних інтересів громадян, суспільства та держави шляхом створення правового механізму протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, і фінансуванню тероризму. Нині зазначений Федеральний закон регулює відносини громадян РФ, іноземних громадян та осіб без громадянства, організацій, що здійснюють операції з грошовими коштами чи іншим майном, а також державних органів, що здійснюють контроль на території РФ за проведенням операцій з грошовими коштами чи іншим майном, з метою попередження, виявлення та

припинення дій, пов'язаних з легалізацією (відмиванням) доходів, одержаних злочинним шляхом, і фінансуванням тероризму.

Передусім розглянемо основні поняття, що використовуються в законодавстві РФ. Так, під доходами, одержаними злочинним шляхом, розуміються грошові кошти чи інше майно, одержані в результаті вчинення злочину, а під легалізацією (відмиванням) зазначених доходів — надання правомірного вигляду володінню, використанню чи розпорядженню грошовими коштами чи іншим майном, одержаними в результаті вчинення злочинів, за винятком злочинів, передбачених статтями 193 (*Неповернення з-за кордону коштів в іноземній валюті*), 194 (*Ухилення від сплати митних платежів, що стягуються з організації або фізичної особи*), 198 (*Ухилення від сплати податків і (або) зборів з фізичної особи*), 199 (*Ухилення від сплати податків і (або) зборів з організації*), 199¹ (*Невиконання обов'язків податкового агента*) і 199² (*Укриття грошових коштів чи майна організації або індивідуального підприємця, за рахунок яких повинно було проводитися стягування податків і (або) зборів*) Кримінального кодексу РФ.

Кримінальний кодекс Російської Федерації [3] (далі — КК) містить два склади злочинів, що передбачають відповідальність за легалізацію (відмивання) грошових коштів чи іншого майна:

1. Стаття 174 “*Легалізація (відмивання) грошових коштів чи іншого майна, здобутих іншими особами злочинним шляхом*”, об'єктивною стороною якої є здійснення фінансових операцій та інших угод з грошовими коштами чи іншим майном, завідомо здобутих іншими особами злочинним шляхом, з метою надання правомірного вигляду володінню, використанню чи розпорядженню зазначеними грошовими коштами чи іншим майном.

2. Стаття 174¹ “*Легалізація (відмивання) грошових коштів чи іншого майна, здобутих особою в результаті вчинення нею злочину*”, об'єктивною стороною якої є здійснення фінансових операцій та інших угод з грошовими коштами чи іншим майном, здобутими особою в результаті вчинення нею злочину, або використання зазначених коштів чи іншого майна для здійснення підприємницької чи іншої економічної діяльності.

Кваліфікуючими ознаками обох злочинів є скоєння зазначених дій у великому розмірі (у сумі понад 1 млн руб.), групою осіб за попередньою змовою, особою з використанням свого службового становища чи організованою групою.

У Главі 24 “Злочини проти громадської безпеки” КК [3] містяться статті, що передбачають відповідальність за вчинення злочинів терористичної спрямованості: 205 (*Терористичний акт*), 205¹ (*Сприяння терористичній діяльності*), 205² (*Публічні заклики до здійснення терористичної діяльності чи публічне виправдання тероризму*). Проте до предмету нашого дослідження входить лише ст. 205¹, у примітці до якої фінансування тероризму визначено як надання чи збирання коштів

або надання фінансових послуг з усвідомленням того, що вони призначаються для фінансування організації, підготовки або вчинення хоча б одного зі злочинів, передбачених статтями 205, 205¹, 205², 206 (*Захоплення заручників*), 208 (*Організація незаконного збройного формування або участь в ньому*), 211 (*Угон судна повітряного чи водного транспорту або залізничного рухомого складу*), 277 (*Посягання на життя державного або громадського діяча*), 278 (*Насильницьке захоплення влади чи насильницьке утримання влади*), 279 (*Збройний заколот*) і 360 (*Напад на осіб чи установи, що користуються міжнародним захистом*), або для забезпечення організованої групи, незаконного збройного формування, злочинного співтовариства (злочинної організації), створених або таких, що створюються для вчинення хоча б одного із зазначених злочинів.

Відповідно до п. “в” ч. 1 ст. 104¹ КК [3] гроші, цінності та інше майно, використані або призначені для фінансування тероризму, підлягають конфіскації, тобто примусовому безоплатному вилученню у власність держави на підставі обвинувального висновку.

Попереднє розслідування кримінальних справ, порушених за ознаками статей 174 і 174¹ КК [3], відноситься до компетенції слідчих органів внутрішніх справ (п. 3 ч. 2 ст. 151 Кримінально-процесуального кодексу РФ [4]), за ознаками ст. 205¹ — слідчих Слідчого комітету при прокуратурі або слідчих органів Федеральної служби безпеки (п. 1 “а” або п. 2 ч. 1 ст. 151 Кримінально-процесуального кодексу РФ відповідно [4]).

Стаття 15.27 Кодексу РФ про адміністративні правопорушення (далі — КпАП) [5] передбачає відповідальність за невиконання організацією, що здійснює операції з грошовими коштами чи іншим майном, законодавства про протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, і фінансуванню тероризму щодо фіксування, зберігання та надання інформації про операції, що підлягають обов’язковому контролю, а також щодо організації внутрішнього контролю. Суб’єктами адміністративних правопорушень є посадові особи та юридичні особи (суб’єкти первинного фінансового моніторингу). За вчинення зазначених адміністративних деліктів можуть бути накладені такі види стягнень, як штраф або адміністративне призупинення діяльності.

У нашому дослідженні ми детальніше зупинимося на останньому виді адміністративних стягнень. Адміністративне призупинення діяльності полягає в тимчасовому припиненні діяльності осіб, які здійснюють підприємницьку діяльність без утворення юридичної особи, юридичних осіб, їх філій, представництв, структурних підрозділів, виробничих дільниць, а також експлуатації агрегатів, об’єктів, споруд чи будівель, здійснення окремих видів діяльності (робіт), надання послуг. Такий вид стягнень може застосовуватися у випадках загрози життю чи здоров’ю людей, виникнення епідемії, епізоотії, вчинення адміністративного правопорушення у сфері

обігу наркотичних засобів, психотропних речовин і їх прекурсорів тощо, а також у сфері протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, і фінансуванню тероризму (ст. 3.12). Адміністративне призупинення діяльності призначається суддею тільки у випадках, передбачених статтями Особливої частини КпАП РФ, якщо менш суворий вид адміністративного стягнення не може забезпечити досягнення мети адміністративного покарання. Адміністративне призупинення діяльності встановлюється на строк до 90 діб [5].

Такий вид стягнення, як адміністративне призупинення діяльності юридичної особи в Україні вже існує (див., наприклад, ст. 9 Закону України “Про заходи протидії незаконному обігу наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів та зловживанню ними” [6]), але не знайшов відповідного закріплення у ст. 24 Кодексу України про адміністративні правопорушення (далі — КУпАП) [7]. Ми вважаємо, що зазначений вид стягнень є цілком доречним і ефективним, зокрема за порушення законодавства щодо запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом.

Справи про адміністративні правопорушення, передбачені ознаками ст. 15.27 КпАП РФ, розглядають судді, якщо орган чи посадова особа, до яких надійшла справа про таке адміністративне правопорушення, передає його на розгляд судді (ч. 2 ст. 23.1), або федеральний орган виконавчої влади, уповноважений вживати заходи з протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, і фінансуванню тероризму (керівник та його заступники, керівники територіальних органів та їх заступники) (ст. 23.62) [5].

Відповідно до ст. 255 КУпАП протоколи про правопорушення (ст. 166⁹) мають право складати уповноважені на те особи Національного банку України, спеціально уповноваженого органу виконавчої влади з питань фінансового моніторингу та Державної комісії з цінних паперів та фондового ринку. Судді районних, районних у місті, міських чи міськрайонних судів розглядають справи про зазначені адміністративні правопорушення (ст. 221). На нашу думку, з метою підвищення ефективності адміністративно-юрисдикційних повноважень національного підрозділу фінансової розвідки (далі — ПФР) та оптимізації адміністративно-правозастосовчої практики в цій сфері право складання протоколів про адміністративні правопорушення за ознаками ст. 166⁹ [7] та їх розгляд доцільно віднести виключно до компетенції Державного комітету фінансового моніторингу України [8].

До заходів, направлених на протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, і фінансуванню тероризму, відносяться:

1. Обов'язкові процедури внутрішнього контролю (див., наприклад, розпорядження Уряду РФ від 17 липня 2002 року № 983-р [9]).

Під внутрішнім контролем розуміється діяльність організацій, які здійснюють операції з грошовими коштами чи іншим майном, з виявлення операцій, що підлягають обов'язковому контролю, та інших операцій з грошовими коштами чи іншим майном, пов'язаних з легалізацією (відмиванням) доходів, одержаних злочинним шляхом, і фінансуваням тероризму.

2. Обов'язковий контроль, тобто сукупність заходів, що вживаються уповноваженим органом з контролю за операціями з грошовими коштами чи іншим майном на підставі інформації, що надається йому організаціями, які здійснюють такі операції, а також з перевірки цієї інформації відповідно до законодавства РФ.

3. Заборона на інформування клієнтів та інших осіб про вжиті заходи протидії легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом, і фінансуванню тероризму [2].

До організацій, що здійснюють операції з грошовими коштами чи іншим майном (аналог вітчизняних суб'єктів первинного фінансового моніторингу), віднесені: кредитні організації; професійні учасники ринку цінних паперів; страхові організації і лізингові компанії, організації федерального поштового зв'язку; ломбарди; організації, що здійснюють скупку, купівлю-продаж дорогоцінних металів і дорогоцінних каменів, ювелірних виробів з них і лому таких виробів; організації, що утримують тоталізатори й букмекерські контори, а також організують і проводять лотереї, тоталізатори (взаємне парі) та інші засновані на ризику ігри, в тому числі в електронній формі; організації, що здійснюють управління інвестиційними фондами або недержавними пенсійними фондами; організації, що надають посередницькі послуги при укладенні угод купівлі-продажу нерухомого майна; оператори з прийому платежів; комерційні організації, що укладають договори фінансування під уступку грошової вимоги в якості фінансових агентів; кредитні споживчі кооперативи.

Стосовно суб'єктів державного фінансового моніторингу зазначимо, що контроль за виконанням фізичними та юридичними особами вимог законодавства щодо фіксування, зберігання та надання інформації про операції, що підлягають обов'язковому контролю, а також за організацією внутрішнього контролю здійснюється відповідними наглядовими органами відповідно до їх компетенції і в порядку, встановленому законодавством РФ, а також уповноваженим органом у випадку відсутності наглядових органів у сфері діяльності окремих організацій, що здійснюють операції з грошовими коштами чи іншим майном.

Уповноважений орган, що визначається Президентом РФ, є федеральним органом виконавчої влади, завдання, функції і повноваження якого у сфері протидії легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом, і фінансуванню тероризму, встановлюються відпо-

відно до Федерального закону [2]. Отже, як і в Україні, уповноваженим органом РФ є Підрозділ фінансової розвідки (далі — ПФР) адміністративного типу, який при наявності достатніх підстав, які свідчать про те, що операція чи угода пов'язані з легалізацією (відмиванням) доходів, одержаних злочинним шляхом, або з фінансуванням тероризму, направляє відповідні інформацію й матеріали до правоохоронних органів відповідно до їх компетенції.

Спочатку ПФР був Комітет РФ з фінансового моніторингу як федеральний орган виконавчої влади, уповноважений вживати заходів щодо протидії легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом, і фінансуванню тероризму і координатор діяльності в цій сфері інших федеральних органів виконавчої влади [10—12]. Основними завданнями Комітету на цьому напрямку були визначені: збирання, оброблення й аналіз інформації про операції з грошовими коштами чи іншим майном; створення єдиної інформаційної системи та ведення федеральної бази даних; взаємодія з правоохоронними органами; здійснення міжнародної взаємодії з компетентними органами іноземних держав; представництво РФ у міжнародних організаціях. ПФР був підзвітним Міністерству фінансів РФ, при цьому обов'язки його голови виконував перший заступник Міністра фінансів РФ.

Нині уповноваженим органом РФ є Федеральна служба з фінансового моніторингу (далі — ФСФМ), що залишилася в підпорядкуванні Міністерства фінансів РФ [13] та виконує такі функції: 1) здійснення контролю та нагляду за виконанням юридичними та фізичними особами вимог законодавства РФ про протидію легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом, і фінансуванню тероризму, притягнення до відповідальності осіб, які допустили порушення цього законодавства; 2) збирання, оброблення й аналіз інформації про операції (угоди) з грошовими коштами чи іншим майном, що підлягають контролю відповідно до законодавства РФ; 3) перевірка одержаної інформації про операції (угоди) з грошовими коштами чи іншим майном, у тому числі одержання необхідних роз'яснень за наданою інформацією; 4) виявлення ознак операцій (угод) з грошовими коштами чи іншим майном, пов'язаних з легалізацією (відмиванням) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванням тероризму; 5) створення єдиної інформаційної системи у сфері протидії легалізації (відмивання) доходів, одержаних злочинним шляхом, і фінансуванню тероризму; 6) підготовка проекту переліку організацій і фізичних осіб, стосовно яких наявні відомості про їхню участь в екстремістській діяльності, та надання його до Міністерства фінансів РФ; 7) ведення обліку організацій, що здійснюють операції з грошовими коштами чи іншим майном, у сфері діяльності яких відсутні наглядові органи; 8) видання згідно із законодавством РФ постанов про призупинення операцій

з грошовими коштами чи іншим майном; 9) координація діяльності федеральних органів виконавчої влади у сфері протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, і фінансуванню тероризму; 10) представництво РФ у міжнародних організаціях з питань протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, і фінансуванню тероризму, а також участь у їх діяльності та ін.

Згідно з Положенням про ФСФМ [14] її очолює керівник, якого призначає Уряд РФ за поданням Міністра фінансів РФ. Керівник ФСФМ несе персональну відповідальність за виконання покладених на ФСФМ завдань і функцій та підзвітний безпосередньо Міністру фінансів РФ. ПФР України спочатку також утворювався у складі Міністерства фінансів України [15], а потім став центральним органом виконавчої влади зі спеціальним статусом [16]. Проте перебування ФСФМ у складі Міністерства фінансів РФ не відображається ані на ефективності його діяльності у сфері протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, і фінансуванню тероризму, ані на дієвості й результативності заходів, що вживаються ним на цьому напрямку.

Крім того, Урядом РФ приділяється належна увага діяльності регіональних підрозділів ФСФМ [17]. Її територіальним органом є міжрегіональне управління ФСФМ по федеральному округу, уповноважене здійснювати функції по протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, і фінансуванню тероризму у відповідному федеральному окрузі (всього — 7 [18]). Міжрегіональне управління здійснює свою діяльність у взаємодії з апаратом повноважного представника Президента РФ у відповідному федеральному окрузі, органами державної влади суб'єктів РФ, територіальними установами Центрального банку РФ, органами місцевого самоврядування й організаціями.

Таким чином, діяльність ФСФМ здійснюється на двох взаємопов'язаних напрямках: 1) протидія легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом; 2) протидія фінансуванню тероризму [2] та екстремістської діяльності [19]. У національному законодавстві другому напрямку боротьби з організованою злочинністю та запобіганню крайнім проявам екстремізму не приділяється належної уваги, вітчизняний організаційно-правовий механізм запобігання та протидії фінансуванню терористичної діяльності потребує чіткої регламентації та нормативної урегульованості, регіональні підрозділи ПФР України позбавлені реальних повноважень тощо.

Законодавство РФ у сфері протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, і фінансуванню тероризму відрізняється від аналогічного законодавства України комплексністю й системністю. Правовий режим діяльності ПФР України як координатора боротьби в зазначеній сфері потребує подальшого наукового дослідження та вдосконалення.

Список використаних джерел

1. О государственном контроле за соответствием крупных расходов на потребление фактически получаемым физическими лицами доходам : Федеральный закон Российской Федерации от 20 июля 1998 г. № 116-ФЗ // Собрание законодательства Российской Федерации. — 1998. — № 30. — Ст. 3612.
2. О противодействии легализации (отмыванию) доходов, полученных преступным путем, и финансированию терроризма : Федеральный закон Российской Федерации от 7 августа 2001 г. № 115-ФЗ // Собрание законодательства Российской Федерации. — 2001. — № 33. — Ст. 3418.
3. Уголовный кодекс Российской Федерации от 13 июня 1996 г. № 63-ФЗ // Собрание законодательства Российской Федерации. — 1996. — № 25. — Ст. 2594.
4. Уголовно-процессуальный кодекс Российской Федерации от 18 декабря 2001 г. № 174-ФЗ // Собрание законодательства Российской Федерации. — 2001. — № 52. — Ст. 4921.
5. Кодекс Российской Федерации об административных правонарушениях от 30 декабря 2001 г. № 195-ФЗ // Собрание законодательства Российской Федерации. — 2002. — № 1. — Ст. 1.
6. Про заходи протидії незаконному обігу наркотичних засобів, психотропних речовин і прекурсорів та зловживанню ними : Закон України від 15 лют. 1995 р. № 62/95-ВР // Відомості Верховної Ради України. — 1995. — № 10. — Ст. 62.
7. Кодекс України про адміністративні правопорушення від 7 груд. 1984 р. № 8073-X // Відомості Верховної Ради Української РСР. — 1984. — Додаток до № 51. — Ст. 1122.
8. Дубко Ю. В. Щодо адміністративної відповідальності за порушення законодавства у сфері запобігання та протидії легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, і фінансуванню тероризму / Ю. В. Дубко, С. А. Буткевич // Кримськ. юрид. вісн. — 2009. — № 1 (5). — С. 13—21.
9. Об утверждении Рекомендаций по разработке организациями, совершающими операции с денежными средствами или иным имуществом, правил внутреннего контроля в целях противодействия легализации (отмыванию) доходов, полученных преступным путем : Распоряжение Правительства Российской Федерации от 17 июля 2002 г. № 983-р // Собрание законодательства Российской Федерации. — 2002. — № 29. — Ст. 2995.
10. Об уполномоченном органе по противодействию легализации (отмыванию) доходов, полученных преступным путем : Указ Президента Российской Федерации от 1 ноября 2001 г. № 1263 // Собрание законодательства Российской Федерации. — 2001. — № 45. — Ст. 4251.
11. Вопросы Комитета Российской Федерации по финансовому мониторингу : Постановление Правительства Российской Федерации от 26 ноября 2001 г. № 820 // Собрание законодательства Российской Федерации. — 2001. — № 49. — Ст. 4628.
12. Об утверждении Положения о Комитете Российской Федерации по финансовому мониторингу : Постановление Правительства Российской Феде-

Борьба с организованной преступностью и коррупцией (теория и практика)

рации от 2 апреля 2002 г. № 211 // Собрание законодательства Российской Федерации. — 2002. — № 14. — Ст. 1311.

13. Вопросы Федеральной службы по финансовому мониторингу: Постановление Правительства Российской Федерации от 7 апреля 2004 г. № 186 // Собрание законодательства Российской Федерации. — 2004. — № 15. — Ст. 1479.

14. Об утверждении Положения о Федеральной службе по финансовому мониторингу: Постановление Правительства Российской Федерации от 23 июня 2004 г. № 307 // Собрание законодательства Российской Федерации. — 2004. — № 26. — Ст. 2676.

15. Про утворення Державного департаменту фінансового моніторингу: Постанова Кабінету Міністрів України від 10 січ. 2002 р. № 35 // Офіц. вісник України. — 2002. — № 3. — Ст. 87.

16. Про Державний комітет фінансового моніторингу України: Указ Президента України від 28 верес. 2004 р. № 1144/2004 // Офіц. вісник України. — 2004. — № 39. — Ст. 2582.

17. Об утверждении Положения о территориальном органе Федеральной службы по финансовому мониторингу: Приказ Министерства финансов Российской Федерации от 30 декабря 2004 г. № 127н // Рос. газета. — 2005. — № 42. — Стр. 27.

18. Об утверждении схемы размещения территориальных органов Росфинмониторинга: Распоряжение Правительства Российской Федерации от 26 ноября 2007 г. № 1671-р // Собрание законодательства Российской Федерации. — 2007. — № 49. — Ст. 6195.

19. Об утверждении Положения о порядке определения перечня организаций и физических лиц, в отношении которых имеются сведения об их участии в экстремистской деятельности, и доведения этого перечня до сведения организаций, осуществляющих операции с денежными средствами или иным имуществом: Постановление Правительства Российской Федерации от 18 января 2003 г. № 27 // Собрание законодательства Российской Федерации. — 2003. — № 4. — Ст. 329.

В статье рассмотрены законодательство и система органов Российской Федерации, которые принимают меры по противодействию легализации (отмыванию) доходов, полученных преступным путём, и финансированию терроризма, а также ответственность за нарушение законодательства в этой сфере.

In the article the legislation and the system of bodies of Russian Federation which take measures concerning the counteraction of legalization (laundering) of the incomes received in the criminal way and financing of terrorism, and also the responsibility for infringement anti-legalization legislations are considered.

Стаття надійшла до редакції журналу 26 лютого 2010 року.